

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci **žalobce: M.T.N.**, nar. ..., Ev. č. X, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, t. č. v X, *zastoupený Mgr. Tomášem Cisařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.04.2017, č.j. OAM-73/LE-LE05-LE05-PS-2017**,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena doba trvání zajištění do 8.8.2017, a dále vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání náhrady nákladů řízení.

V úvodu **žaloby** bylo shrnuto, že žalobce byl umístěn v zařízení pro zajištění cizinců primárně za účelem realizace správního vyhoštění. Po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce opětovně zajištěn napadeným rozhodnutím, kdy správní orgán odůvodnil tento postup tím, že se ze strany žalobce obává, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění. Správní orgán tuto obavu nijak nekonkretizoval, jediným odůvodněním bylo v podstatě toliko konstatování o vedeném správním řízení o vyhoštění. Jinak obsahovalo napadené rozhodnutí obsáhlý popis zjištěných skutečností, které naopak svědčily pro závěr, že cizinci správní vyhoštění, vzhledem k jeho zázemí na území ČR, nehrozí. Vzhledem k tomu, že v důsledku napadeného rozhodnutí byl žalobce v podstatě omezen na osobní svobodě, musí být takové rozhodnutí založeno na

závažných důvodech, které svědčí pro nutnost omezení osobní svobody. Zákon pro tento případ stanovuje konkrétní okolnosti, za nichž je možné omezit žadatele o mezinárodní ochranu na osobní svobodě, přičemž mezi tyto jsou řazeny skutečnosti podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Ačkoliv bylo napadené rozhodnutí relativně rozsáhlé, závěr o úmyslu žalobce vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebyl nijak podložen, když správní orgán vycházel pouze z toho, že žalobce nepodal žádost o mezinárodní ochranu dříve. Zástupce žalobce k tomu upozornil, že žalobce měl v minulosti možnost pobývat na území ČR, a to na základě platného a legálního právního titulu, tedy mu nehrozilo, že bude muset odcestovat do domovské vlasti, kde mu hrozí azylově relevantní újma. Žalobce byl toho názoru, že konstatování žalovaného absolutně nedostatečně odůvodňovalo tak zásadní zásah do osobní svobody jednotlivce, jaký je nezbytné spatřovat v rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení. Správní orgán vzal za základ pro uložení dané povinnosti žalobci pouze zjištění, že tento podal žádost o mezinárodní ochranu až v situaci, kdy s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Správní orgán žádným způsobem neodůvodnil, v čem shledává indicie pro to, že by se žalobce chtěl podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze vyhnout hrozícímu správnímu vyhoštění, když žalobce již před policejním orgánem zcela konkrétně popsal svůj azylový příběh. Pokud by mělo být přihlíženo k tomu, že žalobce měl uloženo správní vyhoštění již z jiného členského státu, pak žalobce potvrdil správnímu orgánu, že si nebyl vědom skutečnosti, že má uloženo správní vyhoštění z území celé Evropské unie, a stejně tak mu nemohlo být zřejmé, že má zákaz vstupu na celé území, když mohl svobodně cestovat mezi jednotlivými státy a neměl s tím žádný problém. Stejně tak bez problému pobýval evidentně značnou dobu i v ČR. Žalobci nebylo zřejmé, že by měl mařit v Dánsku uložené správní vyhoštění, ani nehodlá mařit případně uložené vyhoštění v ČR. Jednoduše si nebyl vědom toho, že nemůže v ČR pobývat.

Žalobce se domníval, že napadené rozhodnutí bylo v tomto ohledu v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), neboť správní orgán dostatečně neodůvodnil výrokovou část svého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí také evidentně nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, kdy správní orgán evidentně nezjistil okolnosti podstatné pro rozhodnutí věci, když toliko konstatoval předchozí pochybení žalobce, aniž by zjistil podstatné okolnosti pro zajištění žalobce. Jak již bylo pravidelně judikováno, v případě zajištění cizince dle zákona se jedná o zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. Uvedené právo, zaručené čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (*dále jen „LZPS“*), je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka, garantované čl. 7 odst. 1 LZPS. V případě uplatnění zajištění je tak nutno nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nebylo splnilo účel. V této souvislosti zástupce žalobce uvedl, že správní orgán jednal v rozporu s výše uvedeným. Rozhodnutí o zajištění, jako rozhodnutí, kterým je omezena osobní svoboda člověka, musí přitom být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2012, čj. 4As 16/2012-30). Správní orgán na svou povinnost z výše uvedeného vyplývající v napadeném rozhodnutí nijak nerefletoval. Správní orgán se vůbec nezabýval možnostmi užití

jiného, vhodnějšího opatření, které by umožnilo pro žalobce méně drastické řešení, a tento by získal možnost po dobu vedení azylového řízení setrvat na svobodě. Přitom bylo správnímu orgánu velice dobře známo zázemí žalobce, které má vytvořeno na území ČR, žalobce má kde bydlet, je pro správní orgány kontaktní, má na území ČR celou svou rodinu a rovněž tak partnerku s nezletilým potomkem, a má možnost se zde zdržovat. Žalobce nemá žádný důvod vyhýbat se azylovému řízení, naopak je v jeho nejlepším zájmu, aby azylové řízení řádně proběhlo a tento měl možnost se v jeho průběhu vyjádřit ke všem podstatným skutečnostem. Není tedy skutečně důvod, aby se někde skrýval a azylovému řízení se vyhýbal, či že by se měl vyhýbat řízení o správním vyhoštění.

S ohledem na výše uvedené byl žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, a navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** nesouhlasil s podanou žalobou, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby, vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Žalovaný zopakoval následující skutková zjištění, z nichž vycházel: Z informací poskytnutých žalovanému příslušnými složkami Policie ČR dle ustanovení § 87 odst. 1 zákona o azylu žalovaný zjistil, že žalobce byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (*dále jen „OPKPE Praha“*) čj. KRPA-138741/ČJ-2017-000022 ze dne 14.4.2017 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 14.4.2017 jmenovaný při silniční kontrole vozidla, v němž cestoval, předložil policejní hlídce k prokázání své totožnosti svůj cestovní doklad, dle něhož byl ztotožněn. Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že cizinec je veden v Schengenském informačním systému (*dále jen „SIS“*) jako nežádoucí osoba, neboť byl z území schengenského prostoru vyhoštěn na dobu 5 let rozhodnutím Norského imigračního ředitelství ze dne 26.5.2016. Vzniklo tedy podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Z tohoto důvodu byl hlídkou zadržen. Dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným povolením k pobytu ani jiným dokladem, který by jej k pobytu na území ČR opravňoval. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění, byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Do protokolu žalobce objasnil důvody jeho nelegálního pobytu na území ČR a v schengenském prostoru, jako

důvod svého nevycestování uvedl především to, že v minulosti disponoval pobytovým oprávněním na území České republiky, a dále to, že zde má dceru. Dále uvedl, že na ČR nemá žádné jiné vazby a pokud bude muset z ČR vycestovat, tak vycestuje. Následně dne 20.4.2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl pouze své osobní údaje. Z daného bylo tudíž zřejmé, že žalobci šlo v jeho žádosti o mezinárodní ochranu především o legalizaci jeho pobytu na území ČR. Z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Správní orgán připomněl, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.8.2008, čj. 5Azs 24/2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.6.2016, čj. 7Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V tomto správní orgán také odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31.8.2016, čj. 41Az 17/2016: „*Na rozdíl od žalobce soud, stejně jako žalovaný, shledává rozdíl mezi zjevně nedůvodnou žádostí o udělení mezinárodní ochrany, o níž ministerstvo podle § 16 odst. 1 písm. h) zák. o azylu rozhoduje jejím zamítnutím, což je podle § 2 odst. 1 písm. e) zák. o azylu považováno za rozhodnutí ve věci (mezinárodní ochrany), a “účelovou žádostí”, která je důvodem rozhodnutí o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zák. o azylu. Pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele totiž postačuje (kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců), že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být dle § 27 odst. 5 zák. o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění), musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zák. o azylu. Může tudíž nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou.*“

K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvážil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčilo nejen jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (v podrobnostech žalovaný odkázal na str. 4 napadeného rozhodnutí o zajištění).

Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný správní orgán měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledal

žalovaný správní orgán nedůvodnými, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhl do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“*), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Předmětné ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu stanoví, že *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu. Nad rámec tam uvedeného soud ze spisu zjistil, že do protokolu o podání vysvětlení dne 14.4.2017 žalobce uvedl, že si byl vědom rozhodnutí Norského imigračního ředitelství, avšak myslel si, že jde o vyhoštění pouze z Norska. Z Norska přiletěl do ČR, později letěl bez problémů ještě do Dánska a zpět se vrátil v listopadu 2016. Ke svým rodinným poměrům žalobce uvedl, že je rozvedený, na území ČR má přítelkyni a dceru, přičemž obě mají na území trvalý pobyt a vůči dceři má žalobce vyživovací povinnost. V zemi původu má žalobce zázemí a může bydlet v bytě s rodiči a bratrem. K možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování se žalobce nechtěl vyjadřovat. Ve vycestování z území žalobci brání přítomnost jeho dcery. Do žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20.4.2017 žalobce neuvedl důvody této žádosti do části nadepsané „Prohlášení“; na spodním okraji tohoto listu je však uvedeno úřední osobou: „*Cizinec není schopen vyplnit žádost bez přítomnosti tlumočnicka. Důvody uvede při pohovoru s OAMP v přítomnosti tlumočnicka do vietnamštiny.*“ Dne 3.5.2017 uvedl žalobce do protokolu o poskytnutí údajů k žádosti, jakož i protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jako důvod své žádosti to, že chce setrvat se svým dítětem, které je vážně nemocné a bude operováno.

První okruh žalobních námitek se vztahoval k tomu, že žalovaný své rozhodnutí, byť se jednalo o rozhodnutí omezující žalobcovu svobodu, odůvodnil absolutně nedostatečně (čímž porušil § 68 odst. 3 správního řádu) a nekonkretizoval, v čem spatřoval svoji obavu, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Zjištěné skutečnosti naopak svědčily závěru, že žalobci správní vyhoštění vzhledem k jeho

zázemí na území ČR nehrozí. Žalovaný tudíž vycházel pouze z toho, že žalobce nepodal žádost o mezinárodní ochranu dříve – důvodem pro to však bylo, že žalobce měl v minulosti možnost pobývat na území ČR na základě platného a legálního právního titulu, a tak mu nehrozilo, že bude muset odcestovat do domovského státu, kde mu hrozí azylově relevantní újma. Z vyjádření žalobce před správními orgány rovněž vyplývalo, že si nebyl vědom svého vyhoštění z celého území Evropské unie.

Soud vycházel z toho, že existuje vyvratitelná domněnka účelovosti žádosti v případě hrozícího vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.8.2008, čj. 5Azs 24/2008-48). Dále platí, že podmínkou pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je kumulativní naplnění následujících podmínek: (1) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, (2) existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, (3) možnost žadatele podat žádost o mezinárodní ochranu dříve; k tomu přistupuje nezbytnost zkoumat použitelnost zvláštních opatření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.1.2017, čj. 1Azs 328/2016-28). Soud zohlednil rovněž závěr, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.2.2017, čj. 4Azs 9/2017-31: *„Zajištění postupem podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu závisí na objektivních okolnostech případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.). To odpovídá účelu tohoto institutu, kterým je zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu.“*

Ony objektivní okolnosti případu, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu je účelová, spatřoval žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí v tom, že žalobce pobýval v ČR naposledy již téměř 1 rok; o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zahájení řízení o vyhoštění, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců; již před posledním příjezdem do ČR mu bylo uloženo vyhoštění ze schengenského prostoru; v ČR opakovaně dlouhodobě pobýval již od r. 2011; měl možnost požádat o mezinárodní ochranu v ČR a také v Norsku a Dánsku, kde rovněž pobýval. Z těchto důvodů pak žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobce bylo účelové, neboť nerespektoval své povinnosti a žádost byla podána pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění; navíc z průběhu řízení nevyplývaly žádné skutečnosti, které by žalobci nebyly známy již před zajištěním nebo by mu bránily v podání žádosti. Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný přezkoumatelným způsobem zabýval tím, zda je důvodné žalobce zajistit, a do svého rozhodnutí zahrnul dostatečné odůvodnění, ze kterého vyplývá, z čeho žalovaný vycházel, jak svá zjištění hodnotil a jakými úvahami se řídil, než dospěl k závěru uvedenému ve výroku. Žalovaný tedy postupoval v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Je třeba vzít v potaz, že nyní projednávaná věc se týká správního řízení o zajištění dle zákona o azylu, nikoli správního řízení o vyhoštění, a proto posuzování proveditelnosti vyhoštění přesahuje rámec přezkumu správního rozhodnutí zdejším soudem.

Pokud žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu nepožádal dříve z důvodu, že na území ČR pobýval legálně a nehrozilo mu tak odcestování do země původu spojené s azylově relevantní

újmou, soud poukazuje na to, že podmínkou aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je, že dotyčný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Klíčová je ona možnost, a tu žalobce měl. Navíc žalobce svými tvrzeními v žalobě ještě více „nahrává“ závěru o tom, že jeho hlavním úmyslem je vyřešení vlastní pobytové situace.

Tvrzení žalobce o jeho nevědomosti stran územního dosahu vyhoštění soud shledal spekulativním. Norsko je demokratický právní stát, který dodržuje své lidskoprávní závazky včetně garancí práva na spravedlivý proces, a bez konkrétnějších tvrzení žalobce lze důvodně předpokládat, že žalobci nebylo příslušnými norskými orgány odepřeno právo na právní pomoc, právo na tlumočníka ani jiné dílčí právo spadající pod širší pojem fair procesu.

Žalobce rovněž namítal, že správním orgánem byla porušena práva garantovaná čl. 8 odst. 1 LZPS, když žalovaný nedostatečně zkoumal, zda je vskutku nezbytné zajištění cizince a nepostačí mírnější opatření s ohledem na všechny skutečnosti případu, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu pod čj. 4As 16/2012-30. Správní orgán se možnostmi mírnějších opatření vůbec nezabýval, i když mu bylo známo zázemí žalobce.

Soud se s touto námitkou žalobce neztotožnil. V prvé řadě je nutné konstatovat, že zákon o azylu musí být v souladu s právním předpisem vyšší právní síly – Listinou základních práv a svobod. Kromě toho, že tato ve svém čl. 8 odst. 1 stanoví, že „[o]sobní svoboda je zaručena“, zároveň v odstavci 2 téhož ustanovení umožňuje, aby osoba byla zbavena osobní svobody z důvodů a způsobem stanoveným zákonem. Jestliže tedy zákonodárce přistoupil k úpravě zajištění cizinců v zákoně o azylu, využil možností daných právě čl. 8 odst. 2 LZPS. V nyní projednávaném případě se žalovaný tím, zda je skutečně nutné omezit osobní svobodu žalobce, zabýval na str. 3-4 napadeného rozhodnutí a svůj závěr o neúčinnosti zvláštních opatření odůvodnil neoprávněným pobytem žalobce na území ČR a nerespektováním povinnosti vycestovat v důsledku vyhoštění uloženého norskými orgány; neuvedením žádné konkrétní hrozby spojené s vycestováním; zpochybnitelnými tvrzeními žalobce o obavách z odloučení od dcery; snahou vyhnout se vyhoštění; jakož i nerespektováním povinností a žalobcovým účelovým jednáním. Žalovaný tudíž vycházel z informací, které pro něj byly dostupné, a přezkoumatelným způsobem je vyhodnotil, proto není pravdou, že se možností uložení mírnějších opatření vůbec nezabýval. Rozsudek Nejvyššího správního soudu pod čj. 4As 16/2012-30 neshledal soud aplikovatelným na nyní projednávanou věc, neboť jeho ústředním motivem bylo posuzování důvodnosti prodloužení zajištění dle zákona o pobytu cizinců.

Ve zcela obecné rovině žalobce namítal pochybení žalovaného spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu, když pouze opakoval žalobcova dřívější pochybení.

Soud nepřisvědčil ani této procesní námitce žalobce, neboť měl za prokázané, že žalovaný vycházel z podkladů, které měl k dispozici, a vzhledem k velmi krátké lhůtě pro vydání rozhodnutí (§ 46a odst. 4 zákona o azylu), jakož i době, která uplynula mezi podáním vysvětlení žalobcem dne 14.4.2017 a vydáním napadeného rozhodnutí dne 24.4.2017, nelze po správním orgánu spravedlivě požadovat, aby aktualizoval svá skutková zjištění.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však nárok na náhradu nákladů řízení neuplatňoval, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 6. června 2017

*Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková*

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně